

2012. MÁRCIUS-ÁPRILIS

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 9. ÉVFOLYAM 3-4. SZÁM

ÖRÖK TAVASZ

Csúcsdöntő, kemény hideggel búcsúzott az idej Tél. Ilyenkor különösen is értékeljük a Tavasz érkezését. Éled a természet. Előbújnak az első tavaszi virágok, madárdaltól hangos a kert, az erdő, pattanásig feszülnek a rügyek... Minden Tavasz csoda.

Húsvét megnyitotta az új tavaszok sorát. A közénk költözött Istenember föltámadott. Egyszeri csodás esemény volt ez, amit azóta minden tavasszal megünneplünk, sőt, minden vasárnap. Az élet legyőzte a halált, pontosabban az Élet Fejedelme.

A halál ősellenség. Úgy tűnt, hogy legyőzhetetlen. Húsvét jelenti az áttörést. Isten Egyszülött Fia azért lett emberré, hogy mint Ember, törje meg a halált és azért maradt mindeközben Isten, hogy képes legyen erre. Egyszerre teljesen ember és teljesen Isten, ezért mondjuk így: Istenember.

Az első Ádám elbukott és magára – egyszermind az emberiségre – szabadította a halandóságot. Jézus Krisztus, mint második Ádám megtörte a halál hatalmát, sőt, elhozta az örök élet, az örök üdvösség lehetőségét dicsőséges föltámadása által.

Húsvéti kérdés: Hiszed-e ezt? Jézus a tizenkettőnek háromszor jelentette ki, hogy meg fog halni, de föltámad. A három és fél éves „tanítványképzés” Jézus iskolája, kevés volt ahhoz, hogy ezt elhiggyék. Egyetlen tanítvány se hitte!

Ma is választóvonal a keresztyének között a föltámadás-hit. A „van Isten”, a „valakinek lennie kell” hit összefér a „nem jött még onnan vissza senki” hitetlenséggel.

A zsidóság a mai napig nem hisz Jézus istenségében és természetesen föltámadásában sem. Az Úrnak ma éppen olyan vitái lennének velük, mint volt annak idején a farizeusokkal és írástudókkal, Krisztus „előtti”, Krisztus nélküli vallásosság ez, természetesen nem is lehet „zsidó egyházzal” beszélni, mint ahogy erről nem is beszélnek, csak zsidó felekezetről.

Nem különb azonban a formális „istenes” de föltámadás-hit nélküli keresztyénség sem, sőt, keresztyénségről sem lehet beszélni cselekedetekben gyümölcsöző élő hit nélkül.

Az örök tavasz, az üdvösség jelképe, a halandóság hiánya, az örök virágzás és gyümölcsözés, az örök öröm hona, ahogy a régi kedves ének kifejezi:

*„Ahol nem jön tavaszra tél,
Nincs hervadás a tájon,
És minden Jézusról beszél,
E békehonba vágyom.
Hol bánat nem kerül elő,
A földiekre nincs idő.
A lélek ezt megérez,
Az emberit levetkezi,
Ekkor szabad lesz a kebel,
S vágyik az égi honba fel.*

Égi hon, égi hon... Otthonom.

*Ha gondolatban szállok el,
Hogy ezt a hont csodáljam,
Csillagvilágok ezrivel
Maradnak el utánam.
De hasztalan kutat szemem,
Mert itt megáll az értelem,
Érzékemen kívül eső
És mégis oly közel levő,
Ha élő hittel Jézusom
Ígéretében bízhatom.*

Égi hon, égi hon Otthonom”

Vágyakozol-e erre az örök tavaszra? Ha igen, rendben vagy; ha nem, nem vagy igazi keresztyén. Érdemes lenne ezen elgondolkozni, hogy ne legyen formalitás, egyszerű tavaszünnepe az idej Húsvét.

Almás Mihály

*Minden kedves olvasónknak
áldott, békés, öröktavasz-váró,
igazi húsvéti ünnepet
kívánunk!*

Új imaház Kiskunlacházán

Az első magyarországi imaházak életkora zömmel meghaladja a 100 esztendőt, számos közülük a 150-et is. A felújítás ilyen korú, leginkább vályogtéglából készült épületeknél igen költséges, gyakran lehetetlen.

A Dömsödi Baptista Gyülekezet és Körzet testvérisége úgy határozott, hogy a kiskunlacházi – annak idején igazán mívesen megépített, de ma már életveszélyes – imaház helyére újat épít. Sokéves előkészület, gyűjtés előzte meg a döntést. Hálásak vagyunk az Úrnak azért, hogy ez év március 5-én megkezdődött a nagy munka.

Az elbontásra került életveszélyes régi imaház

Az imaház telkét 85 évvel ezelőtt 1927-ben vásárolták elődeink, és 1928 novemberében hálaadó ünnep keretében volt az imaház ünnepi megnyitása. A sok vészt átélte kiskunlacházi gyülekezet első tagját Bak Imréné, született Makkai Zsófia testvérünket 130 éve merítette be Meyer Henrik Budapesten. Itt közöljük a most épülő imaház utcai homlokzatának rajzát a tervdokumentáció alapján.

Szeretettel kérjük Testvéreinket, hogy imádságaikkal álljanak mögöttünk.

– Dr. A. M. –

Az új imaház homlokzati rajza

BVSZ 2012 Pesterzsébet

Ha február, akkor BVSZ vasárnap, ha BVSZ vasárnap, akkor olyan imaház – helyszín –, amely alkalmas nagyobb létszámú testvériség fogadására. Ez történt 2012. február 26-án Pesterzsébeten. Ugyanis ezen a napon, az impozáns, szép imaházban kapott otthont az évente megrendezésre kerülő találkozó. Sokan tartják számon a BVSZ (Baptista Világszövetség) vasárnapot, ezért nem túlzás azt gondolni, hogy közösségi életünk elmaradhatatlan eseménye. A szerkesztő testvér kérésére, néhány gondolatban szeretném feleleveníteni a történeteket.

E jelentős istentisztelet mottója: Az első szeretet tüze nagy érték, amit Jézus is keresett. Hasonló tűzzel,

Az összevont énekkar énekel

lelkesedéssel igyekeztünk mi, énekesek már kora délután énekpróbára, hogy a budapesti egyházkerület gyülekezeteinek énekkaraiból alakult összevont kórusnak részei lehessünk. Örömmel mentünk a pesterzsébeti imaházba, hiszen már az is a szeretet fokmérője, hogy e nagyméretű alkalmat meghirdetik, megszervezik, és ünneppé emelik. A „nagy karének” már a kóruspróba idején ráhangolódott, ill. zengett Jézus nagy voltáról, szeretetéről, s arról, hogy mily üdvös tudni, Jézus enyém. Ezek a régi, szép énekek adták meg alaphangját a 17 órakor kezdődő hagyományörző istentiszteletnek, ahová sokan érkeztek a budapesti és Pest környéki gyülekezetekből.

Katona Béla lelkipásztor a házigazda szeretetével és a Zsolt.139:23-24. verseivel köszöntötte a népes gyülekezetet. Bevezetőjében utalt arra, hogy mi baptisták mindig szerettük az értékeket. Törekedtünk, hogy értéket teremtsünk gondolkodásunkban, alkotásainkban, szolgálatunkban, sőt még a magánéletünkben is. Reményét fejezte ki, hogy az értékteremtő vágy fölfokozódik a szívünkben, és a sok-sok szépség nem feledtet velünk, bennünk azt, ami a mennyből nézve érték.

A Prima Primmissima Junior Díjas fúvós ötös

Sorainkban több lelkipásztor is helyet foglalt, akik közül hárman tettek bizonyosságot: *Sinkovicz Sándor, Huszta Csaba és Újvári Ferenc* testvér. Mindhárman életükből, hitükből hoztak egy-egy példát, ahogyan megélik személyes kapcsolatukat Istennel.

Dr. Almási Mihály dömsödi üi. lelkipásztor hirdeti az Igét

A zenei szolgálatok között többször hallhattuk a Prima Primmissima Junior Díjas „In Medias Brass” fúvós kvintett önálló és kóruskísérő szolgálatát. A próza és ének-zene egymás rangját emelte.

Katona Béla pesterzsébeti lelkipásztor üdvözöli a gyülekezetet

Kiemelt helyet és figyelmet mégis Isten szava kapott ezen az estén is, melyet ezúttal dr. Almási Mihály dömsödi ügyintéző lelkipásztor hirdetett a Jel. 2:1-7 versei alapján. Az igehirdetés középpontjába a 4. verset helyezte: „Az a panaszom ellened, hogy már nincs meg benned az első szeretet...” Gondolatait három kérdés köré csoportosította:

1. Ki az első szeretet?
2. Vajon időrendi vagy fontossági sorrendet jelöl az első szeretet?
3. Ki felé irányuló szeretetről van szó?

A Szentírás egyik legfontosabb szava a szeretet. Emlékezzünk Isten szeretetére. Menjünk Jézus Krisztushoz, aki igazán lelkesítő, kiapadhatatlan szeretet-forrás – hallhattuk az igei eligazítást.

A gyülekezet együttes háláját Háló Gyula lelkipásztor imádsága fejezte ki. A BVSZ vasárnap éneke „Az Úr hívó szavára” c. gyülekezeti ének volt, melynek szöveg-töredéke kifejezi vágyunkat, törekvésünket: „Ó, Isten, áldj meg minket: a föld láthassa meg, hogy néped által szétárad az igaz szeretet.”

A nap végére szívünk igazán felhangolódott, s az áldásokban gazdag istentiszteletet a „Feltámadt Hős” kezdetű ének zárta.

Jobbágy Ferencné

„Zengjétek Jézus nagy voltát!...”

Újra nagy élmény volt a záróének, a „Feltámadt Hős...”

Daktilusos kacarászás

Kellemes dallamok szép kikeletre

Májusi napsugarak. Lenn a mező csupa zöld, csupa óarany áradat. Épp egy őz szalad át a liget kivirágzott bokrai közt, beleveszve az erdő fény-szabdalta, de otthont nyújtó hús takarásába. Ni, a lompos farkú, „szép betörő”, a ravasz mozgású és hegyes orrú róka keresgél, néz, szimatolgat sompolygó osonással – pockot, nyúlfiakat, vagy akármit, gyorsan, mert homorú lett horpász, mint az agárnak.

Májusi tündér-fényben a réten gömbölyödő pocakú szép, bájos kismama lépked. Néha megáll, monalizai, bájos, szende mosolygás íve pihen meg az ajkán. Apró léptelivel közelít a patakhöz. Korlát nélküli pallók futnak a túlsó partra. E szép hölgy bátran lép fel a deszkák hullámzó laposára. Ott van az ott-hona, túl a nyiresnek fényes ezüstjén, ott, hol a párja a fákat metszi, figyelve, nem közelít-e a kedves, a drága, ki hordja közös, legdrágább kincsüket, gyermeküket. Nagy buzgón kéri az Úristent, hogy szállna reájuk az áldás. Május vége ha eljön, a hajlék teljék meg hamarost a piciny kisgyermek angyali hangjaival.

Szép tanya. Udvara tágas, fényes, védett. „Házam a váram”, mondja a szólás-mondás. Állok, s nézem a kis pipiket, meg a bébi-rucákat, mint csipegetnek a tányérkából. Mondja az egyik: Hát! Hát! Hát! De finom és mily szép sárga a kása! Tép-, tép-, tépedesek hozzá egy kicsi kis füvet is, hogy sokkal jobb legyen gyöngye hasamnak.

Én pedig egy kis langy vizet öntök a tálba, és nem csak az enni-, de innivalóval szintén hadd gyakorolja az életet itt ez a sok pici kis kacska, csirke.

Szép tanya. Drótkerítésén túl, ni egy régi, bolondos forma, a gémeskút, hol a gazda, mélyre hajolva, friss vizet próbál húzni a bádogg,

csempe vödörbe. Lábánál tekereg a bogárszínű, csimbókos vén puli. Vak! Vak! Vak! No de hirtelen éles női kiáltás harsan a konyha tágra kitárt, zöld ajtaja tája felől. „Reggeli!” – mondja a hang. Fussatok, hogy ki ne húljön!

Elmémnek a letűnt, elsüllyedt múltra kitárt kapuját, nosza, máris résznyire hajtom. Napsugaras Kikelet! Csillog a két szemem is, „Evoé!” – a gyönyörtől!

G.S. – 2012 Tavaszán

Tavaszi vallomás

Ülök némán a „felházban”,
és gondolkodom.

Magad mondtad, tanítottad,
áldott Krisztusom,

Hogy meg kell halni először.
Rettentő tudás!

Csak ez után történhet meg
a feltámadás.

Valamikor épp így várták
azt az éjszakát,
amikor a föld megkapta
a szent Messiást.

Ámult szemük, újult szívük.
Titkot látni jó!

Csillagfényben ment végbe az
inkarnáció.

A Végtelen testet öltött,
húsba öltözött. –
Halhatatlanul éltél bús
halandók között.

Nem értettük, hogy ennek így
kellott lennie.

Át nem vehette volna ezt
tőled senki se.

Majd Atyád újból döntött, hogy
ismét égbe szállj.
Fogald el az égi trónust,
dicső Fény-Király!

+

*Most Tavasz van. Nyitott szemmel
szemléllek, Uram.*

*Hitben járok, és csodállak,
Átadom magam.*

*Lemegy a nap minden este,
de holnap megint
Hajnallal indul a reggel
Ez is arra int:*

*Átmeneti csak a halál,
nem természetes.*

*Állapotunk nem „halálos”,
hanem „életes”.*

*Köszönöm, jó Úr Jézusom
megváltásodat!
Érettem, a méltatlanért
áldoztad magad.*

*És nagy feltámadásodért
dicsőség neked!
Köszönöm a földi és az
égi üdvömet!*

*S ha a mennybe érkezem, ott
nem leszek öreg. –
Fiatalként magasztalom
drága szent neved!*

G.S. – 2012. március

Nem „elhallás”! – ELHALÁS!

Mikor először hallottam, olvastam,
Nem tudtam felfogni a jelentését.
Hogy-hogy meghalni?! Úgy nem tudok élni!
Badarságnak tűnt és lehetetlennek.
Természet-ellenesnek. Vad mondásnak.
Telt-múlt az idő. Gondolkoztam rajta...
Ha nem így lenne, Ő nem mondta volna.
Kibontakozott lassan az agyamban,
Hogy Jézus csodálatos Képzőművész.
Volt neki egy hatalmas látomása.
Mozaik-képet álmodott magának.
Amikor prédikált, azt rakta össze.
Ennek a mondásnak is van egy párja,
A meghökkenést szépen elcsitítja.
A folytatás: a „magvetős-példázat”.
Vagyis a magot – ha nem vetjük földbe,
Csak egymaga marad. Nem fog kikelni.
De hogyha földbe hullhat és elrothad,
Elveszti életét, – úgy megtalálja.
Mert meghal, de lám, sokszoros termést hoz,
Miként a búza. Lebontja a humusz
A mag „húsát”. De elindul a csíra,
Gyökér lesz, fönt meg kizöldül a „szíve”,
Nő, nő, növekszik. És ha szárba szökken,
Kalászt vet végül. Szép fejét lehajtja,
Mert telve maggal, ahogy szokott lenni.
Átlag-esetben hoz vagy harmincannyit,
Jobb esetben már ennek a dupláját.
S ha optimálisan működött minden,
A földbe vetett búzamag százannyi
Új magot hoz! Ez Istennél a törvény!
Fáklya-példázat. Jézus pedig példa.
Mint egy értékes Mag, mint Isten-ember
Élt itt e földön harminhárom évig.
Jó magnak bizonyult, hisz büntelen volt.
De küldetesként azt vette magára,

Hogy felvállalja minden bűnös ember
Átkozott sorsát, azaz minden bűnét.
Kimondta Isten néhány ezer éve:
„A bűn zsoldja halál!” – Itt ez is törvény.
Alóla nincs kivétel, nincs egy szál se!
Jézus tehát meghalt és eltemették,
De harmadnapon feltámadt a sírból.
Én hiszek ebben a szent valóságban!
A „sok gyümölcs”-nek egyike lehettem.
Maggá váltam. De a hitvány hús-szívnek
Nálam is meg kell halnia, hogy éljek.
Barátaim kérdezik: Halni készülsz?
Mert verseimnek végén a mennyország
Mind gyakrabban feltűnik. – Ez a helyzet!
Meg kell tehát halnom, miként a magnak.
Előbb csupán apránként, napról-napra.
Nagyon nehezen megy az „elhalásom”!
Az „én”-em él és csak élni akarna!
Az erő fogy, a szellem is hanyatlik,
De el kell menni, bárhogy tiltakoznám
Ellene. Nincs mód a tiltakozásra.
Mikor a „ritmus” megbillen, szorongok.
Aztán kérem, hogy ne sokáig tartson.
Végül leteszem sorsomat kezébe:
Legyen meg akaratom, jó Teremtőm!
Ha átlépek az ajtón, fogadj vissza,
Piciny fénysugarat az Örök Fénybe!
(És az örök világosság fényeskedjék nékem!)

Gerzsenyi Sándor – 2012.

„Bizony, bizony mondom néktek,
Ha a földbe esett gabona mag
meg nem rothadand, tsak ő maga
marad. Ha pedig megrothadand,
sok gyümölcsöt terem.”

(János Evangélioma 12:24.)

Misztótfalusi Kis Miklós fordítása – 1689.

1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány • Adószáma: 18696619-1-13
A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány • Adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át.

Szeretettel kérjük olvasóinkat, ha támogatni szeretnék valamelyik alapítvány misszióját adójuk 1%-ával, akkor a rendelkező nyilatkozaton ezt tegyék meg. Itt jegyezzük meg, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány szervezésében épült újjá a szőkepusztai imaház, létesült és bővült a gyermektábor, kialakításra került a park-erdő.

A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

HIT ÉS KULTÚRA

A közelmúltban megállapodás született Szamosszegi Bodó Sándor testvér és a Péceli Önkormányzat között. A Péceli Hírek 2011. decemberi számában erről ezt olvashatjuk:

„Felbecsülhetetlen értékű festményekkel gazdagodhat Pécel. Az október 27-i képviselő-testületi ülésen a polgármester bejelentette, hogy hatalmas megtiszteltetés érte a várost. Elmondta, hogy a – már régebb óta tartó – megbeszélések eredményeként Szamosszegi Bodó Sándor világhírű festőművész több, mint 200 festményt és műtárgyat ajánlott fel ingyen a városnak...”

A Szemere Pál Művelődési Ház alkalmas erre a nagyszabású életmű kiállításra. Az ezzel kapcsolatos szándéknyilatkozatot már alá is írták. A művek eszmei értéke szakértők szerint 70 millió dollár...”

A művész arra kérte a városvezetést, hogy mindössze 2 millió forintot szánjon arra az önkormányzat, hogy az alkotások szakszerű módon legyenek átszállítva végleges helyükre.”

A Péceli Hírek decemberi száma képmellékletes interjút közöl a művésszel.

A varázserdő 2.

Lassan tavaszodik, a hideg egyre enyhül. Kidugják fejüket a szépen virító hóvirágok. Az állatok is ébrednek, velük ébredzik Lili, és már nyújtózkodik is. Erdei barátaival hamarosan élelemért indulnak, hogy éhségüket csillapítsák. Mindennap ezt teszik.

Egy ilyen tavaszi napon a hirtelen hóolvadás miatt nagy veszélybe kerültek.

Megmenekülésük érdekében gátat kezdtek építeni. Kérték az állatokat, még a legkisebbeket is, hogy segítsenek az árvíz megállításában. Gida Lili mamájával sietett az erdő közepe felé, mert ott volt a legnagyobb az ár. Minden állatnak volt feladata.

A nagyobbak fatörzseket gyűjtöttek, így kezdték meg a gátak építését. A kisebb állatokat indákért, levelekért megfűrt küldték. Az apró állatokat arra kérték, hogy siessenek segíteni annak, aki éppen rászorul. Gida Lili, mivel még fiatal volt, azokkal dolgozott, akik az indákat gyűjtötték, amiket Csengős Csőrike segített leszakítani a magas fákról, azután Lili hátára tették. Miután elfogytak az indák az erdőnek ezen a részén, a másik irányba indultak a kismadárakkal. Amint mennek, mendegélnek, Lili megbotlott és egy hatalmas szakadékba esett. Csőrike kicsinek és erőlennek érezte magát, de megígérte Lilinek, hogy nem hagyja magára. A szakadékot közben elérte az árvíz és Lili egyre nagyobb bajba került.

A kis Csőrike magasra felrepült a fák fölé, hátha lát valakit, akit segíteni hívhat, de senki sem volt arra.

A Magyar Fórum 2012. január 19-i számában már a címloldalon találkozunk Bodó Sándor fényképével. A napilap méretű újság a középső két teljes oldalt Bodó testvér művészetének és életútja ismertetésének szenteli – számos színes képet mellékelve. Medveczky Attila az általa írt és szerkesztett oldalakon ismerteti a péceli ter-

veket és szívbéli szeretettel méltatja a 92 éves örökifjú mester sokrétű művészetét.

Olvasóink nevében is Isten gazdag áldását kívánjuk Bodó testvér életére és további munkájára.

– am –

A Péceli Hírek címlapja, fent: Szamosszegi Bodó Sándor festőművész, lent: a kiállításnak helyet adó kastély

Lili már nagyon fázott a szakadékban és egyre vizesebb is lett. Csőrike összeszedte minden erejét és indákat akasztott a szakadékhoz közeli fára. Egyre csak fűzte, fűzte az indákat, amíg az le nem ért Lilihez, aki már alig bírta a hideget, amikor megragadta az indákat, de még volt annyi ereje, hogy felhúzza magát. Csőrike piciny csőrével rengeteg száraz levelet gyűjtött, és betakarta vele barátját.

Az erdő állatai addig ügyesen megépítették a gátat és sikeresen megvédték otthonukat.

Anyukája aggódva indult megkeresni Lilit. Hamar rátalált és nagyon megköszönte Csőrikének a hősiességét.

Hazafelé indultak és Lili mamája elmondta minden kisállatnak, hogy milyen ügyes volt Csengős Csőrike.

A kis madár nagyon boldog volt, hogy segíthetett.

Én is kicsi vagyok, de segíthetek másoknak, és ha én jutok bajba, akkor nekem is biztosan segítenek!

Sas Dorka, Dömsöd
A grafikát Titi Mária készítette

Kolozs József

A Tiszántúli misszió egykori fáradhatatlan lelki munkása 50 éve költözött az örök hazába. Vámospércsen született jómódú, református földműves családban. Tizenötévesen találkozik baptista hívőkkel, bemerítkezik, a helyi gyülekezet alapító tagja, majd igehirdetője lesz, később az imaház építésének irányítója.

(1879–1962)

1910-ben lett hivatalos lelkipásztor: először Törökszentmiklóson, majd Karcagon, végül Hajdúböszörményben szolgált. A Baptista Teológiai Szeminárium Tanügyi Bizottsága elnökeként sokat tett közösségünk lelkipásztorképzéséért.

Hosszú, áldásokban gazdag életútja nem volt felhőtlen, mert bőven kijutott a szenvedésből és a próbából is. Fiatalon besorozott katonaként a huszároknál szolgált, ahol hite miatt sokszor durván megalázták, tettleg is. Majd az első világháború egyik szörnyű harcterére vezényelték. Később kényszerű élményszerzésre Oroszország egy távoli városába hurcolták hadifogolyként.

Hazatérése után családi életét többször is megtépázta a kegyetlen sors: kis gyermekeinek elvesztése, feleségének korai halála, majd élete alkonyán második feleségének hosszantartó betegsége – súlyos csapásként árnyékolta be életét. Hitét megtörni, a szolgálatot abbahagyni, Megváltójától eltántorítani a megpróbáltatások sora sem volt képes.

Igehirdetéseiben egészséges arányérzékkel választotta szét a magánélet és a missziói szolgálat által felvetett kérdéseket. Két alkalommal azonban kivételt tett: amikor felesége 37 évesen meghalt, négy kis árva leánykát hagyva itt a földön, saját kezűleg írt nekrológban búcsúztatta a Békehírnök 1923. február 15-i számában.

A másik ilyen kivétel, amikor magáról beszélt, 1928-ban történt. Egy februári vasárnap este Móricz Zsigmond látogatott el barátaival a karcagi Baptista Imaházba. E látogatás nyomán született riport márciusban jelent meg a Pesti Naplóban.

Nagy Sándor

(A Móricz „élménybeszámolót” itt közöljük – szerk.–)

Móricz Zsigmond

BAPTISTA IMAHÁZBAN

Karcagon körülbelül ötszáz lélek van baptista, vagy ahogy ők maguk mondják: „Hívő”. Igen szép templomuk van, amelyet egy hívőtársuk szeretetének köszönhetnek. Egy karcagi kisgazda eladta a házát és a földjeit, hogy megépítse a templomot.

Vasárnap este hat órakor két barátom kíséretében elmentem ebbe az imaházba, hogy végignézzem az istentiszteletet.

Már sűrűn mentek az emberek s még többen nők a sáros utcán keresztül a villanylámpákkal kivilágított imaházba, amelynek tornya nincs s magas, nagy ablakai vannak az utca felől.

A hívők utat adtak s boldogan, szolgálatkészen siettek idegenül ajtót nyitni.

A templom fényesen van kivilágítva, kétoldalt templomi padsorok.

Középen oltárszerű magaslat, amelyen szerény vörösbársony drapériával díszítve, a papi szék.

Az első hang vidám muzsikaszó volt. Egyházi éneket játszott a zenekar, de valami oly könnyed s kedves zenét, hogy vidámság érzett benne. A másik, ami fölött, a nyüzsgő gyerekek vidámsága. Hat évnél kisebb gyerekek nagy számban mozogtak, jöttek-mentek s anyák csillapítása mellett is fesztelen diskuráltak.

Egyáltalán az egész helyiség azt a benyomást tette, mintha nem a félelmes Istennek, hanem a jóságosnak a házában volnánk. Az asszonyok mosolyognak, s beszélgetnek, a zene szól: mintha szegény emberek ide jönnének össze, kedves és szép vallási örömet élvezni. A hívők össze-vissza ülnek, felnőttek mellett a gyerekek, s meghittén néznek egymásra.

Odajön az egyház embere s nagyon köszöni, hogy eljöttünk, kér, hogy hét óra után is maradjunk, mert a leányegyesület fog műsort bemutatni. A falon egy kerek fali óra, negyed hét.

Kezdődik az istentisztelet. Ének. Ima. Az énekkönyvet nézem. Feltűnik, hogy a 767-ik éneket éneklük. Hogy lehet az. Ilyen nagy énektömeg. Nézem az énekkönyvet. Fel vannak sorolva az énekszerzők. Legalább száz név, nagy nevek, köztük Luther Márton is. Mind idegen név. Európai nevek.

Most a papi székbe beül két feketeruhás iparos. Az egyik röviden s feltűnően nem szónokiasan megmondja, miről lesz szó. Aztán imát mond. Ima alatt egy ismeretlen gesztusuk van. A férfiak a kézfejet a homlokukra terítik. A nők szinte beszorítják a szemüket; ráborulnak a padra. Bizonyára teljes lelki odaadást, a szavakba való belemerülést jelzi ez a mozdulat.

A szónok a református papok stílusában beszél.

Új ének után felolvassa János Jelenésekről szóló könyvének első hét versét. Ez olyan nehéz szöveg, amit

szintén nem lehet megérteni. Az egész Bibliának a legzaklatottabb fantáziájú s legkevésbé felfogható része. De talán éppen ezért a rajongóknak, akik a felfoghatatlan után vágyanak, ez jó.

Erről beszél félóráig a szónok, s hiába törekedtem, egyetlen gondolatát vagy mondatát sem tudtam megjegyezni.

– Most éneket kérek – mondta –, azután a beszéd folytatva lesz.

Énekeltek, de a beszédet nem ő folytatta. A másik pap állott fel. Ez sokkal egyszerűbb s értelmesebb. Ennek a nyelvét is zavarja az a törekvés, hogy az élet egyszerű helyzeteiben is igyekszik valami papi kenetességet vinni a beszédbe, de ez azért józan, okos, sőt gondolkodó ember, aki oly egyszerűségekre képes, hogy az ember koronként azt érzi, hogy íme, így látszik meg a világegyetem a harmat tükrében.

Például milyen kedves volt, mikor azt mondta, hogy: amint a felolvasott igék is mutatják, tanúk vagyunk. Az Isten tanúi. A tanúnak az a dolga, hogy tanúságot tegyen. Tanúságot pedig teljes őszinteséggel kell tenni. Mert erre a törvény is kötelez. Hát nekünk tanúságot kell tenni Isten mellett mindig s minden körülmények közt.

Én egyszer, mikor hadifogoly voltam, Tifliszben voltam. Volt ott egy úriasszony, aki budapesti nő volt. Úgy került oda, hogy Abbázia fürdőhelyen ismerkedett meg a férjével, s elment vele a távol Oroszországba. Ez az úriember igen gazdag volt, s a felesége egyszer meghívott mint magyar hadifoglyot ebédre. Elmentem. Egy barátommal voltam, az őrmesterrel. És beszélgetés közben az úriasszony az Isten nevééről valami nagyon csúnyát mondott. Én megijedtem s az az érzés volt bennem, hogy fel kell állanom s meg kell védenem az Isten nevét.

A barátom, az őrmester úr észrevette ezt a szándékomat, s hátulról nagyot húzott, hogy hallgassak. De én már akkor határozottam, mert mint a mai leckében is olvastuk, tanúbizonyságot kell tennünk minden körülmények közt. És bármilyen kényelmetlen is volt, mégis felálltam s azt mondtam: „Nagyságos asszony, ne vegye tolakodásnak vagy sértésnek nagyság az én fellépésemet, de meg kell mondanom, hogy az elébb a nagyságos asszony a mindenható jó Isten nevééről valami nagyon illetlent tetszett mondani”. Erre azt mondja az úriasszony: „hogyne mondanám azt, mikor a szüleim betegek és még levelet sem tudok velük váltani, és hazamenni nem lehet, és ez a rettenetes nagy szegénység”. No, gondoltam magamban, szegénységről itt nemigen lehet beszélni, mikor három-négy tál étel van az asztalon: „Nagyságos asszony az Isten nevét csak tisztelettel vegye, mert ennél még sokkal rosszabb sorsa is lehetett volna s bár lehet is”. És kedves testvérek, nem volt helytelen a fellépésem, mert a

nagyságos asszony is sírva fakadt és megbánta bűnét...

De még ennél is kedvesebb volt egy másik példája: Egyszer utaztam Debrecen és Hajdúböszörmény közt – mondta kedves áhítattal s ebben a pillanatban úgy tűnt fel ez az utazás, mintha még nagyobb volna, mint a tifliszi út ... Mindenesetre egy karcagi napszámosember s annak gyermeke szemében utazás volt...

– Utaztam és a vonat igen zsúfolva volt, s egy öregember nem tudott beférni a kocsiba. No, de végre bejött. Bejött, s aztán elkezdte a jó Isten nevét a legcifrább formában mondani és annak a kocsinak az utasai – pedig sokan voltak – mindenki, fiatalok s öregek nevettek azon, hogy az öregember milyen szépen tud káromkodni. Akkor én ismét gondoltam, hogy már mindegy, ha kiteszem is magam, felállottam s azt mondtam: „uraim, engedjenek meg egy szót. Íme ez az öregember a jó Isten nevét ilyen csúnya módon emlegeti, s erre senkinek sincsen válasza. De kérem, mit szólna a tisztelt úr, ha az ön saját édes jó apját míveltetné így ez az ember? És maga pedig, aki ilyen szép időt kapott a jó Istentől, nem érzi, hogy hálátlanság, hogy evvel köszöni meg?” És íme testvérek, az egész utasközönség elhallgatott és igazat adott nekem.

Így keveredik a szónok beszédében az alkalmazott élmény az absztrakt gondolatokkal s az egészből valami gyermekiesen naiv, valami ártatlanul kedves hangulat jön ki. Most megérezem, hogy ezek a jelenlevők mind boldog közelségbe vannak az ideállal.

Rendkívül gyöngédek ezek a kis lányarcok. Ebbe a felekezetbe, mint előre elmondták, a város legszegényebb eleme tartozik. Az az elem, amely az őskeresztények korában rongyokban s pizsokban feküdt az apostolok lábainál. S íme, nézem minden kislányon finom kis úri ruhácska, igen jó anyagok, finom, választékos színek. Mind kontyocskában viseli a haját, leeresztett haj nincs, semmi parasztos, nincs semmi alacsony. Finom ízléses, azt lehet mondani az elegancia költözött be a legszegényebb magyarság templomába is.

Ezek nem parasztok. Ezek többet nem. Ezeknek a lányoknak s fiatalasszonyoknak a szelleme nem az, hogy ők jó parasztok legyenek: mindenki úr...

Ez a kis csoport, amely e templomban, e pillanatban jelen van, egy önművelési kör, amely neveli magát arra az életre, amikor nincs különbség az emberek közt. Egyik kapál, a másik varr, a harmadik ír, tanít, vagy csak ragyog: de valamennyi egy akar lenni. Egyformán művelt ember.

A foglalkozás, úgy látszik, soha többet nem lesz felismerhető külső, szinte rabszolgai jelekből, mélyebben, a lélek tüneteiben kell keresni a differenciálódást.

Pesti Napló, 1928. márc. 14.

Móricz Zsigmond

Olvasóink írják

Most is örömmel vettem kezembe a Jó Pásztor újságot. Nagyon meghatott Almási Mihályné testvérnő verse. A cikkek is igazán építőek. *(Barna Rezsőné, Pécel)*

A vezércikk igeverse nekem is kedves aranymondásom volt, és végigkísérte életemet. Köszönöm a cikk üzenetét.

Czine Ferenc lelkipásztor életéről olyan jóízűen „beszél” Kirner bácsi írása, hogy szinte hallom a hangját. Gyermekkoromban sokszor hallottam Kirner bácsi prédikációit, vagy történelmi előadásait a békési imaházban, és a békési tábori konferenciákon. – Áldást, békességet, sok új erőt kívánok testvéreim munkájára.

(Gulyás Ernőné, Bp.)

A rejtvényiszöveget nagyon hamar megfejtettem, most az ige hely kikeresése volt nehezebb, pedig nagyon ismerős volt az ige! ... Kerestem a Példabeszédekben, Zsoltárokbán, Jób könyvében, sőt még Ézsaiásra és Jeremiásra is gondoltam. Végül a kisprófétákat keztem olvasni, visszafelé haladva. Így hamarosan ráta-
láltam a rejtvényben szereplő igére, mely a Bibliában

alá is volt húzva. Azért szeretem ezeket a rejtvényeket, mert alaposan kell forgatni hozzá a Bibliát. Az pedig csak jót eredményez! Aki mást felüdít, maga is felüdül. Kívánom a Testvéreknek, még sokáig legyen ez a szellemi felüdülésük!
(Ecsedi Istvánné, Érd)

Mindig türelmetlenül várom a „Jó Pásztor”. Színvonalas cikkei elgondolkoztatnak, hogy emberek milyen mostoha körülmények között is hirdették az evangéliumot. De jó lenne, ha mi is ezt tennénk most!

Egy-egy rejtvénymegfejtés külön tanulmány a Bibliában. Nekem nincs számítógémem, én még a „hagyományos” módon, biblialapozgatással, igék felelevenítésével fejtek. Adjon az Úr még sok-sok témát a rejtvényszerkesztő testvérnőnek, hogy minél többet tudjuk tanulmányozni ezáltal is Isten Igéjét.

(Grósz Györgyné, Kétegyháza)

Nagy öröm számunkra, amikor megkapjuk a kedves lapot. Külön üdvözlétét küldi idős testvérünk, Wallach Laci bácsi, aki az Úr kegyelméből karácsonykor volt 91 éves. Ő is nagy örömmel olvassa a Jó Pásztor újságot és hálásan köszöni, hogy címére is postázza a szerkesztőség. Önzetlen fáradozásukat áldja meg az Úr!

(Bathó Erzsébet, Rév-Komárom – Szlovákia)

KÉRÉS

A nyári gyermektáboroztatásra készülve, bontott anyagból tervezünk megépíteni egy „esőtetőt”. A gerendák és a tetőcserép rendelkezésünkre áll, azonban a mintegy 10×6 méteres épülethez a betonozás, a tetőlécezés és a deszka oldalfalak költsége még igen tetemes. Ha valaki tudna segíteni, örömmel vennénk. Esős időben, illetve a tűző nap miatt igen nehezen tudunk helyet találni a bibliai foglalkozásokra, mivel sátrakban laknak a táborozó gyerekek. Ezért lenne létfontosságú egy fedett tér megépítése. Akik támogatni szeretnék és tudják ezt a célkitűzést, azokat arra kérjük, hogy adományukat jutassák el a Jó Pásztor Alapítványnak a szokásos módon, a csekkre kérjük ráírni: **TÁBORFEJLESZTÉS!**

A libickozmai kis katolikus templom felújítását hamarosan megkezdik az egyházközség. A régi kis harmónium a templomban tönkre ment. Szeretnénk egy jó állapotú harmóniumot ajándékozni a katolikus testvéreknek. Ha valahol van használaton kívüli kis harmónium, örömmel elfogadnánk.

Gerzsenyi Sándor testvér új verseskönyvét áprilisban tervezzük nyomdába adni. Azokat, akik szeretnék támogatni ezt a célt, arra kérjük, hogy május 15-ig küldjék el adományukat „Verseskönyv” megjelöléssel. Minden kedves támogatónk életére az Úr gazdag áldását kívánjuk.

Testvéri szeretettel:

*Dr. Almási Mihály
lelkipásztor*

Rendelkező nyilatkozat

Jelen számunkhoz két úgynevezett rendelkező nyilatkozatot mellékelünk. Vagy az egyik vagy a másik felhasználható arra, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány vagy a Jó Pásztor Alapítvány munkáját támogassuk adónk 1%-ával. Valamelyik rendelkező nyilatkozatot változtatás nélkül helyezzük el adóbevallásunkba. Minden Kedves Olvasónknak köszönjük a támogatást. E nélkül nem tudnánk megjelentetni az újságot, és nem lennénk képesek folytatni a gyermekmissziót.

– a szerk –

Czine Ferenc életéről, tallózások 3. rész

Kirner A. Bertalan eredeti kézírata alapján (Megőriztük a neves történész régies stílusát)

Czine felmondta a törzsőrmesteri állást

Czine különös lelki érzéssel irányította és választotta ki munkatársait is. Így tudta azt a nagy töretlen földterületet – Bereg, Szatmár, Szabolcs, Zemplén, Borsod stb. – beplántálni. Czine testvér a katonasággal Sárospatakról elkerült Abaújszántóra. Abaújszántón a nappali szolgálat után – nem a korcsma zajos, kétes mulatságait kereste. Ott is megtalálta a módját az igeismertetésnek, az ige hirdetésnek.

Ott Szabó Pálné házában volt az istentiszteleti összejövetel. Néhány este után a papság feljelentette Czinét Zalán Antal ezredesnél. Arra kérték, hogy tiltsa el az evangélium prédikálásától. Az ezredes azonban a nagyon pontos és jó katonát ismerte és értékelt. Szolid életmódjáért nagyra becsülte, ezért nem fogadta el a papok jelentését és nem tiltotta el az esteli prédikálásaitól. Ezt többre értékelt, mint az esti kocsmázást, duhaj foglalkozást. Ezért hagyta Czinét az ő esteli kedvtelésében továbbra is... Azonban a vezetőségben csere történt. Zalán ezredest áthelyezték Salgótarjánba, a kerékpáros zászlóaljhoz. Utóda, az új parancsnok, aki alig ismerte Czinét – a papság újabb kérésére – eltiltotta az esteli prédikálástól. Sőt szégyennek minősítette a prédikálást egy törzsőrmesterre nézve. Ekkor azt mondta Czine, hogy ha nem szégyen a tisztek léha, részeges estétől-reggelig tivornyázó életmódja, vagy még súlyosabb cselekedete, akkor nem lehet szégyen az ő prédikálása sem. Hiszen erre az emberek egy része megjavul, megváltozik, megtér. Akkor ő itt hagyja az ilyen gondolkodású hadsereget és kéri leszerelését.

Erre az őrnagy behívatta Miskolcra maga mellé irodavezetőnek. Kérte, hogy ne törődjön a többiek-

kel. Dolgozik napi 8 órát, kap biztos, jó fizetést és mehet prédikálni. Térítse meg az egész Miskolcot. De Czine nem fogadta el az őrnagy ajánlatát. Továbbra is kérte az őrnagy, hogy gondolkozzon 1-2 órát, győzze meg saját magát. De Czine nem tudta meggyőzni magát. Később behívta az őrnagy és megkérdezte: „Na, mi van Ferenc?” – „Őrnagy úr, a lelkemet nem bírom legyőzni. Én hirdetem az Úr Jézus Krisztust. Missziószám.” Az őrnagy meghatódva megölelte. Kezet fogott Czinével és ezt mondta: „Na, Isten áldja meg magát és munkáját, Ferenc.” És elbúcsúztak. Czine pedig hazament, Nagydobosra.

Ez az őrnagy 1939–41 között a Felvidék visszafoglalásakor felkereste, és keze alá vette volna Czinét. De ekkor már beteges volt, cukorbeteg lett és ezért nem kapcsolódott be és nem vett részt semmi-ben. *(Czine Ferencné után, 1957. márc. 27.)*

Elek Péter nyomán Nagyvarsányban

Czine most már az ige szolgálatában állott. Hírét vette annak, hogy Nagydoboshoz közeli faluban, Nagyvarsányban hívók élnek, akik az orosz fogságban tértek meg. Ott találta meg Szűcs B. András is. Ez a Szűcs B. András meghívta Abaújszántóra azt a férfiút, Elek Pétert, aki által baptista lett az orosz fogságban. Így aztán Elek Péter eljárt Nagyvarsányba és szólta az ígét. Négy személy: Szűcs B. András, Cs. Szűcs Pál, Czine Ferenc és Elek Péter által, ill. munkájuk nyomán kialakult egy kis gyülekezet. Ezekről később értesült Sallai László és Nagyvarsányt is bekapcsolta Nyíregyházához. Így terjedt a lelki tűz, több oldalról is. De legfőképpen a nagycsaládos Szűcs B. András és Czine Ferenc testvérek által. Ők

aztán kezdtek járni a környékbeli falvakat...

Czine, aki a miskolci katonai jó pozíciót ígérő, kényelmes és biztos jövedelmű irodavezetői állást, törzsőrmesteri kitüntetésével nem fogadta el, önként, minden unszolás dacára, az ige, az evangélium, a krisztusi szolgálat drága, hitbéli mezején kívánt maradni.

Nem volt egyezés, nem is volt megállapodás, nem is volt lakás, nem volt imaház, nem volt fizetési feltétel. Egyedül csak bizalom, szeretet, hitélet volt. Ez a hitélet azonban mélyeséges volt úgy Czine Ferencben, mint abban a néhány kedves orosz fogságban megtért hívó testvérben, akik megosztották Czine testvérekkel kenyerüket és lakóhelyüket. Czine Ferenc azonban, mint meghívott és beköltözött nagyvarsányi lakos, nem „élősködött” a kicsiny, majd növekedő gyülekezet kenyerén. Rögtön fizikai munkát vállalt, éppen azt, ami adódott. Elment kenyeret adó és kenyeret pótló munkára. Nem esett ki a kezéből sem az ásó, sem a kapa, sem a kasza, sem a villa. Czinének nem mondhatták, hogy otthagyták a kapát, mert nem tetszett neki a paraszti élet...

Czine csodálatos lelki készséggel és mindig mélyebbre ható lelki erővel munkálkodott. Nappal fizikai munkát végzett. Egyik foglalkozás sem volt terhére, hanem mindig, ami következett, szépen sorban végezte a munkáját. A gyülekezeti munkában pedig együtt dolgozott néhány testvérrel. Verték a vályogot az imaházhoz. Ástak, kapálták a földet, rakták a falat, húzták a gerendát. Örültek és boldogok voltak, hogy az Úr szolgálatában így egymásra találtak.

Első baptizálása és nőülése

Czine Ferenc (aki mint már tudjuk 1922-ben kapott meghívást Szűcs

B. András által), egy esztendő múlva, vagyis 1923-ban már beme-
rítést tartott.

Minden más fizikai munkája dacára is hétköznapi este vagy az ünnepnapokon órákon át végezte értékes, igei szolgálatát. Ennek eredménye mutatkozott meg ez év áldozó csütörtökjén. Nagydoboson megtörtént az első baptizálás, munkájának kedves gyümölcse.

Czine nagydobosi egy esztendei tartózkodása után 1923-ban meg-
nősült. Feleségül vette Újfehértó községből Kovács Esztert. Egy urasági alkalmazott urasági csoport gazdának a leányát, akinek az édesapja római katolikus vallású volt. A nagyvarsányiak örömmel fogadták a fiatal házaspárt. Szeretettel fakadó ajándékokkal halmozták el őket. Czinének most már 1923-tól, mint fiatal házas-, majd családos embernek, családi fészke lett Nagyvarsány.

Czine négy beme- rítése a második évben

1924-ben ismét volt baptizálása Czinének. Ez már a második május 24-én. Sőt ez az esztendő nagyon nevezetes és meglepő eredményű is volt. Nagyvarsányban négy alkalommal volt baptizálás. (Ez évben avatták fel 1924. ápr. 15., Béke hírnök.) Ezzel a sikerrel és eredmény-
nyel már munkatársai is akadtak Czine Ferencnek, olyanok, akiknek talentumuk volt az igehirdetésben is. Ezeket a testvéreket már helyben vagy Nagyvarsányon kívül elirányíthatták imaóra tartására vagy valamelyiket már prédikálásra is. Erre a szolgálatra alkalmas volt az orosz fogságban megtért Szűcs B. András és Cs. Szűcs Pál. Ilyen volt Borbás Sándor, majd Rózsa Ernő, Révész Balázs, és ilyenné fejlődtek már a többiek is – Danada, Revák, Gyana – ők már korábban is alkalmasak voltak a szolgálatra. Czine Ferenc örül is nekik, sőt utánpótlásról is korán gondoskodott. Tudott komoly, szolid és jó érzésű ifjakat

gyűjteni maga köré, akikből néhányat magasabb hitbéli kiképzésre is elindított.

A tanulmányban itt egy hosszú lista következik, amelyből kitűnik, hogy Czine Ferenc 1922 és 1942 között, húsz év alatt, 65 beme-
rítést tartott, átlagosan esztendőnként több mint hármát, összesen 15 településen.

Mely településeken dolgozott Czine Ferenc?

Nagydobos, Kisvarsány, Nagyvarsány, Ilk, Gemzse-Komoró, Tuzsér, Zsurk, Eperjeske, Mándok, Záhony, Mogyorós, Szamosszeg, Szamoskér, Panyola, Nábrád, Fehérgyarmat, Kisszekeres, Nagyszekeres, Istvándi, Badalló, Halábor, Kisar, Nagyar, Kömörő, Tivadar, Tarpa, Gulács, Csaroda, Gelénes, Beregdaróc, Tizzaszalka, Olcsva-apáti, Gergelyi, Ugornya, Vásárosnamény, Papos, Ór, Vaja, Rohod, Parasznya, Pusztadobos, Pap, Döge, Bezdéd, Nagylónya, Győröcske, Ópályi, Vitka, Gyulaháza, Anarcs, Karád, Lackod, Petneháza, Beregszász, Munkács, Ungvár, Szamosszegi tanya, Baktalórántháza, Ófehértó, Ligeti tanya. (Martha Sándor nyomán és a magam jegyzete nyomán.) Ezekben a községekben én magam is jártam.

Vitkai tanya, Mátészalka, Nagyecséd, Győrtelek, Kocsord, Nyírmeggyes, Nyírbátor, Nyírbogát, Nyíregyháza, Újfehértó, Ibrány, Dombrád, Cigánd, Tiszakanyar, Pátroha, Záhony, Tiszabezdéd, Győröcske, Rakamaz, Tokaj, Csobaj, Tiszalök, Büdszentmihály, Fényeslitke, Debrecen. Ezeket a helyeket járta Czine Ferenc, vele Borbás Sándor. Járatva velem is misszióm kezdetén és járta egyedül, biciklin és gyalogosan is. (Vö. Kirner A. Bertalan: *Első baptista misszió utam Apátitól Debrecenig, Budapest, 1934.*)

Kraszna vidék sáros útjai

A különböző községek között csak nyáron volt kellemes az utazás. Ősszel, télen, tavasszal már a nagy

ragadós sár nehezítette a járás-ke-
lést. Ilyen helyeken járta Czine az apostolok komoly útját. Ez a Szamos-Kraszna tájék olyan volt, mint korábbi idők nagy apostolának, Kornya Mihálynak a Berettyó menti vidék Szilárd Szentjobb tájéka. Czine idejében is leragadt a bicikli, meg a zugos cipője is. Volt idő, amikor a gyaloglásban is kimerült és a vele járó vagy akkor hozzá csatlakozó buzgó tuzséri testvérnek kiáltott: „Jöjjön már drága Balázs (Révész) testvér, segítsen. Kifáradtam. Támogasson, mert már járnai sem tudok.” Volt olyan eset is, hogy a cipő is leragadt a sárban, így azt a kezébe vette, vagy a vállára, így gyalogolt tovább mezítláb.

Fehérgyarmaton kétszer gyűltek össze

Fehérgyarmaton már késő este volt és a gyülekezet nem győzte várni a nagy sárból kivánszorgó Czine testvért, így szétszözltek, hazamentek. Majd később megérkeztek Czine Ferenc és Révész Balázs testvérek. Üzentek hamar a testvéreknek, és azok késve, újra visszajöttek és nagy örvendezés között megtartották a második istentiszteletet....

Kereszt alatti prédikálás

Ilkről ment Czine Ferenc Borbás Sándorral Pusztadobosra. Itt azonban sehová (még az udvarra) sem engedték be őket ígét hirdetni. Amint mentek a falun keresztül, találtak egy keresztet, ott megálltak és kezdték prédikálni az evangéliumot. Közben jöttek többen is ifjak, leányok, újra és újra. Majd mentek a plébánoshoz, aki ezután kijött a kereszthez. Köszönt és kérdezte: „Ki engedte meg maguknak, hogy itt prédikáljanak? Kinek az engedélyével jöttek ide?” – „Az Úr-
val” – mondták. – „Ne hitessék a népet. Menjenek dolgukra.” – „Most ez volt a mi dolgunk.” – És el is mentek... dolgukra. Más alkalommal már házaknál is megjelentek ígét prédikálni. Így amikor egyik helyről a másikba mentek át, Czine testvér

útközben kihasználta a kínálkozó alkalmat a bizonyágtételre. Gyakran úgy mondta, ahogy megtapasztalta. Útitársaival mindig a Bibliáról beszélt. Ilyen alkalmakkor, többször már meghívást is kapott az illető úitárstól. Az pedig a meghívás napjára elkészítette a vendégszobát és meghívta a szomszédokat, barátokat, ismerősöket a nevezett időre. Előfordult, hogy ilyen alkalmakra a másik faluból is beállítottak a rokonok. Örömük volt, hogy hallgathatták a prédikálást és a szép kedves baptista énekeket.

Czine különben nagyon szépen tudott énekelni és szeretett éneket is tanítani. Sokszor háromszor, négyszer is elmondta a szöveget, majd a végén kikérdezte. Mindenki megjegyzett az énekből egy-egy sort és úgy összeadták, vagyis egymást kisegítették az új ének mondanásban. A következő alkalommal már ismert ének volt.

Amint láttuk korábban, Czine a kaszárnyában is megnyerte énekeivel a tiszteket, akik szívesen hallgatták mind az éneklést, mind a hegedülést. Ezek a jó vonások és adottságok nagyon értékesé tették Czinét az újabb begyülekezésekre, missziói munkára. (Én magam is, amikor Czinével jártam 1934 január-februárjában, nagyon sok éneket hallottam és tanultam a gyülekezeti órákon, melyeket az újabb helyeken Czine fel is kérdezett.)

Az énekek tanításába, ott a Czine körüli gyülekezetekben Borbás Sándor testvér is nagyon alkalmas volt. Ő is szeretett tanítani. Különösen az Éneklapok füzeteiből hozott elő újabb és újabb darabokat, amelyeket Tóth Gábor, Tóth Dániel, Páth Károly, Alexovics testvérek szereztek, és a „A Kürt” c. lap közvetített.

Czine figyelme a barátok felé

Egy-egy baptizálás, bemerítés a baptistáknál akkor még nagy ünnepegy számba ment, különösen Czine Ferenc szolid, kedves, mosolygós,

barátságos személyével. Nagyvarányban hamar alakult énekkar, zenekar és ezt különösen szerették hallgatni a kívülállók, mármint a barátok. Ezek csak olykor-olykor jöttek az imaházba.

Sokan eljöttek más faluból is a vasárnapokra, kivált olyan rokonok, akiknek vagy már baptista volt a rokona, vagy csak barátok. Megtörtént pl. az, hogy valaki eljött meghallgatni egy-egy baptista istentiszteletet és a másik bemerítésre már jelentkezett vagy szeretett volna bemerítkezni. Az ilyeneket Czine figyelembe vette és meghívta a következő és a többszöri alkalomra is a gyülekezetbe. De megtehetette és ideje is megengedte, hogy Czine felkereste ezeket a jelentkezőket a lakásukban is, és elbeszélgetett velük. De ha más faluba való rokonok voltak, elment oda is egyedül vagy az illető rokonával, vagy ismerősével együtt. Egy-egy komoly embernek, személynek a bemerítése – még ha csak egyedül volt is – a faluban nagy érdeklődést keltett, mert Czine az ilyeneket felkereste az otthonukban is. Az ott tartott rövid bibliázás vagy imaóra elevenítette, lelkesítette az ott levőket és a faluban is természetesen híre ment. Az ilyen látogatásra felfigyelt a szomszéd, vagy az egész falu is. Ezeket a – Czine-féle látogatásokat értékelték. Sokszor a helybeli plébánosnak vagy valamelyik lelkésznek a terhére rótták fel és mondogatták: a mi papunk itt helyben lakik már sok ideje, még csak ránk sem nyitotta a kiskaput. Meg se kérdezte, hogy mint vagyunk?!

Czine beteglátogatásának eredménye

Czine Ferencet sok kellemes vonásán kívül különösen azért szerették, mert a szenvedő embereket nagyon tudta istápolni és megnyugtani.

A Kornya könyvben emlitem (147. o.), hogy egy pokolbeli testvér (Erdei Sándor) már hetek óta halá-

los mozdulatlanságban és szótlanságban van az ágyán. Nem tudják semmivel szóra bírni. Mindent megpróbáltak vele az orvossal együtt, hogy valamit kivegyenek a szívéből. Vagy ha valamit kérne a saját maga megnyugtására. De sehogy nem tudnak egy árva szót sem kivenni belőle. Nem kér semmit, sem ételt, sem italt, sem mire nem reagál. Már a gyermekei is hazajöttek, messziről, vidékről a hamarosan bekövetkező halál okán. Ez az ember azonban végtelen jó testvéri szeretetben, barátságban volt a nagy prédikátorral, Kornya Mihállyal. Én éppen a Kornya élete után kutattam, tehát őt is felemlítették nekem, mert ő sokat tudott Kornya életéről.

Bár azt is mondták, hogy elkéstem, mert már a halálát várják. El is mentem, de nem engedtek hozzám. Sem a felesége, sem a fiai. – Gondolkoztam. Lássam meg legalább azt, aki Kornyát nagyon szerette. Vagy legalább fogjam meg azt a kezet, amely Kornyával kezet fogott. Ezt – bár nehezen – de megengedték. Ekkor a felesége odament az ágyához és így szólt a nagyon beteg férjéhez. „Hallja! Itt van egy ember, aki nagyon szeretne magával beszélgetni. Kornya Mihályról akar egy könyvet írni és ide küldte Balog József testvér magához. He?? Kornya Mihályról akar magával beszélni.” – „Ko... Kor.r.ny..áról???” – „Igen!” – Szól a felesége. – „Nna! Emeled fel a párnát!” – Odanyújtom a kezemet és lassan egybe van a két kezünk. – „Kornyáról szeretnék magával beszélni.” – És beszélgetünk. Mondja, hogy Kornya életének legkedvesebb embere volt, stb. stb... A felidézett emlékek szinte gyógyítólag hatottak rá. Búcsúzaskor csak azt mondta: „Jobban vagyok testvér, és áldott legyen a vállalkozása, amelyben Kornya munkáját akarja megörökíteni.” – Ezen a találkozáson az akkor 80 éves öreg Kornya-barát, Mikó József is csodálkozott.

A melegszívű Kornya Mihály tehát még emlékében is öröme, megnyugvására van a nagy betegnek. Erdei Sándornak éppen Kornya volt a megnyugtatója.

Czine van most itt soron és Czine is tudja azt a Szentírásból: „Beteg-e valaki köztetek? ...a beteget... az Úr felsegíti.” (Jakab 5:15) Tehát Czine is tudja és cselekszi ezt, a látogatást bibliai módon gyakorolja

Beteg iskolás gyerek cipője

Együtt érkezünk Czinével egy kedves, özvegy testvérnőhöz, Oláh Károlynéhoz. Volt ott öt kisebb-nagyobb gyermek. Egyik kisfia beteg volt. Ő volt a középső, mondta az édesanya. Az iskola messzire volt és az őszi esős-sáros időben a mezítlábas iskolás gyermek meghűlt. A gyermek nem akart elmaradni az iskolából és úgy mezítlábasan is eljárógatott. Végtere is annyira megfázott, hogy otthon maradásra és ápolásra volt szüksége. A gyermek nem akart elmaradni az iskolából és betegen is elszökött, hideg, vizes utakon. Az édesanyja nem engedte, de míg elment valahová munkát végezni, újra és újra elszökött. Mondja az édesanya, hogy majd vesz neki, majd spórolgat, de az öt gyereknek a kenyeret is nehéz megkeresni, így nemigen tudott cipőre valót gyűjteni... De reménykedik, hogy a jövő hónapban már lesz annyi félretéve. – „Hát mennyi egy pár neki való gyerekcipő ára?” – „Öt vagy hat forint (korona)”. – És akkor Czine Ferenc, akinek eltaposott zugos cipőjét le kellene cserélni, benyúl a zsebébe, kiteszi az asztalra a beteg iskolás gyermeknek való lábbelire az összeget.

Akkor szinte megnémultam. Magamnak is nehéz helyzetem volt ilyen tekintetben. Majdnem megfogtam a Czine kezét, amikor láttam, hogy mire készül. De csak meglepődve, majd megnémulva néztem a jelenetet... A kis árva család felvidult. Az édesanya is finom elgondolkodó mosollyal

megköszönte, és egy kis éneklés, bibliázás után mentünk Czine testvérrel a másik családhoz. Mentünk Badalora, Haláborra, Csarodára. Ezen az eljáráson akkor nagyon, de később is nagyon elgondolkodtam...

Öreg néni búzája

A segítőkészségnek, adakozásnak, gyűjtésnek érdekes esélye sugárzik elő a következő feljegyzéséből. Valahol (Tarpán?) egy szegény asszony, aki már nem igen tudott dolgozni, kenyér nélkül volt. Itt kapott egy darabkát, ott kapott másik falatkát. Ha nem volt megfelelő idő, még a kis darab kenyérért

sem tudott elfáradni. – Mit tegyenek hát vele? – Hagyják kéregetni vagy éhezni? Tanakodtak. Egyik is, másik is mond valamit, de az öreg néninél már nem lehet semmi előírást, szabályt alkalmazni. Végül is – Czine Ferenc ajánlatára – azt határozták, hogy mentsék fel a nénit a bizonytalan érzés alól. Ne terheljék a háztól házig való fáradságos eljárással. Ne az látszódn, hogy koldulni járogat az elfáradt, szűkölködő testvérnő, hanem adjunk neki egy mázsa búzát ajándékba. És a gyülekezet lelkesedéssel megajánlotta, hogy megadja az egy mázsa kenyérnek való búzát.

(folytatjuk)

AZ ELSŐ SZERETET*

Zene: TÓKA SZABOLCS
Szöveg: Jel.2,1-7 alapján

Elő- és középtétel

Va-la mi ker lán-golt a
szí-ved az Ú-rért. Fá-radt-sá-got nem is-mer-tél az Ő ne-
ve-vé-ért. A hit-nek láng-ja buz-gón lo-bo-gott
ben-nek, de el-hagy-tad az el-ső sze-re-te-tet.
Hű-ség-gel já-rod a hi-vő é-let út-ját,
Áll-lá-ta-tos vagy, és vi-vod a hit-nek szép har-cát,
So-kat vég-zel, van hír-ne-ved és is-ma-re-ved, de el-hagy-tad az
el-ső sze-re-te-tet. Refr. F-n-lé-kez-zél rag-a-zért, hon-nan es-tél
le, lé-ri meg Hoz-zá a-míg tart a ke-gye-lem É-let-lá-nak gyű-nölése lesz
te-tal-ma a győ-zes-nek. Ná-la meg-ü-l az el-ső sze-re-te-tet!

* A szerző ezt az éneket a pesterzsébeti BVSZ-vasárnap vezérigéje alapján írta

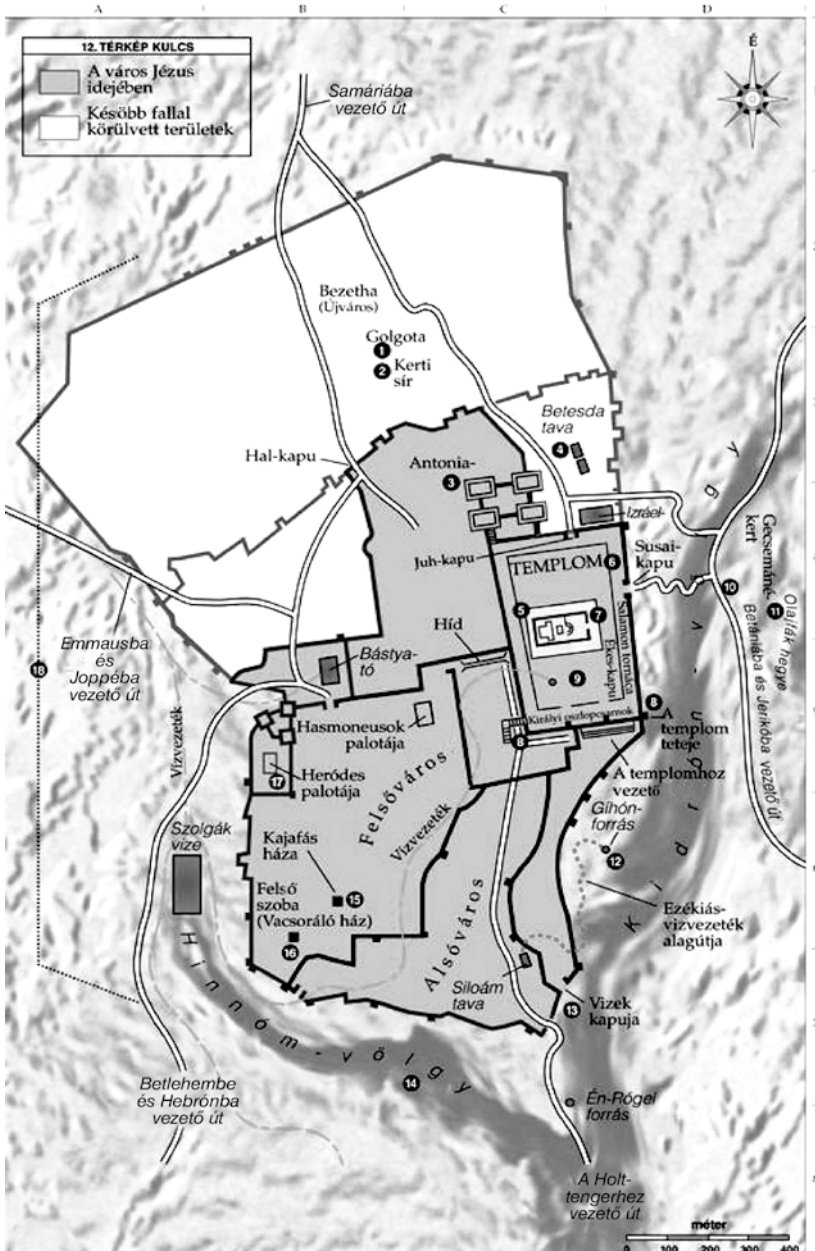

GYEREKREJTVÉNY

Rakd időrendi sorrendbe az eseményeket, és helyezd el őket a térképen!

A lista a nagypénteki és húsvéti eseményeket tartalmazza. Először is rakd őket időrendi sorrendbe. Majd pedig próbáld meg bejelölni a térképen, hogy mi hol történt!

(Ha túl nehéznek tartod, kérj segítséget a vasárnapi iskolai tanítótól, szüleidtől, nagyszüleidtől, barátaidtól, vagy olyan valakitől, akiről úgy gondolsz, vele érdemes ezt a témát megbeszélni.)

Beküldési határidő:

2012. április 30.

A rejtvényt készítette:

Dr. Sajben Klára

Címünk:

**Jó Pásztor Alapítvány,
1431 Budapest, Pf. 171.**

- Péter megtagadja Jézust
- Jézust elfogják
- Jézus feltámadt
- Jézus elkölti az utolsó vacsorát tanítványaival
- Jézus bevonul Jeruzsálembe
- Jézust eltemetik
- Jézus Pilátus előtt
- Jézus keresztrefeszítése
- Jézus Kajafás előtt
- Jézus a Gecsemáné kertben imádkozott
- Jézus megtisztítja a templomot

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

1-i: Jn 11: 1-44; **2-a:** Lk 19: 1-10; **3-d:** Mt 8:5-13;
4-f: Jn 5:2-9; **5-c:** Mt 26:36-46; **6-j:** Csel 1:9-12;
7-b: Lk 5: 1-11; **8-g:** Jn 2:1-11; **9-h:** Lk 9:10-17;
10-e: Mt 4:1-11

Helyes megfejtést küldtek be:

Szentesi Mollí (Pécel), Fodor Boglárka (Békés), Vári Timea (Kiskőrös), Buffham Nicholas (Bp), Halász Tamás (Bp), Kovács Ákos (Bp), Jaeger Tamás (Bp), Doboróczi Eszter (Bp), Viktóri Martin (Bp), Lovász Petra (Bp).

Gratulálunk!

**A JÓ PÁSZTOR megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu**

KVÍZKÉRDÉSEK ERRŐL–ARRÓL

A kérdéseket összeállította:

Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő:

2012. április 30.

1. Ki kapott többet egy hegyhátal testvérénél vagy testvéreinél?

- Ézsau
- Jáfet
- József
- Dávid

2. Melyik város kapujában találkozott Bartimeus Jézussal?

- Jeruzsálem
- Jerikó
- Bethánia
- Gadara

3. Kinek a felesége volt Anna és Pennina?

- Ézsau
- Ábrahám
- Lámek
- Elkána

4. A Mózes III. könyvében leírtak szerint mit NEM szabad az étel-áldozathoz tenni?

- Olaj
- Só
- Méz
- Tömjén

5. A hét gyülekezet melyikéhez írt levélben kerül megemlítésre Jézabel neve?

- Thiatira
- Szárdisz
- Pergamon
- Szmirna

6. Mikor történt, hogy reszkettek az összegyültek az ügy és az esőzés miatt?

- Tanítványok gyűltek össze, és félték Jézus halála után
- Ezsdrás könyvében a hazatérni vágyók gyűltek össze reszkette
- Izrael népe reszkedett így a kivonulás előtt
- Gedeon maroknyi seregéről van ez feljegyezve

7. Kinek hordtak élelmet állatok?

- Dávidnak, amikor a barlangban bujdosott Saul elől
- Illésnek a pusztában
- Keresztelő Jánosnak a pusztában
- Jeremiásnak a ciszternába

8. Hány gyermeke született Jób-nak a megpróbáltatások után?

- 3
- 7
- 10
- 12

9. Kinek a teteméhez ért hozzá az a sebtében eltemetett ember, aki ezek után a tetemhez érve feltámadt?

- Sámuel
- Jákób
- Illés
- Elizeus

10. Mit hazudott Ábrahám az egyiptomi fáraónak?

- Semmit. Ábrahám sose találkozott az egyiptomi fáraóval
- Azt mondta, hogy kirabolták az Egyiptomba vezető úton
- Azt mondta, hogy Sára a húga
- Azt mondta, hogy nagy gazdagságot hagyott Úr-Kaszdimban

11. Melyik testrészét marta meg a kígyó Pálnak?

- Kezét
- Bokáját
- Nyakát
- Lábszárát

12. Mit dobott Elizeus Jerikóban a víz forrásába, hogy azt ihatóvá tegye?

- Illés palástját
- Ürömfüvet
- Nyel nélküli fejszét
- Sót

13. Hol olvasunk a Bibliában szappanról?

- Királyok könyvében, Sába királynője szappannal illatosította magát, amikor meglátogatta Salamont

b. Jeremiás írja a bűnről, hogy hiába mossák azt szappannal, akkor is szenny marad

c. A fáraó lánya szappannal mosakodott a folyóban, amikor megtalálta Mózeset a sás között

d. A laodiceai gyülekezethez írt levélben van szó a szemgyógyító szappanról

14. Kit vádoltak meg egy serleg ellopásával?

- A fáraó főpohárnokát
- Józsefet
- Benjámint
- Éli fiait

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1-c: Mk 3:17; **2-b:** Jób 38:22; **3-d:** Jel 16:21; **4-b:** Csel 16:26; **5-a:** több helyen is, pl. 1Kir 5:27, 2Móz 4:6, 4Móz 12:10; **6-c:** Jel 10:3-4; **7-d:** Jób 38:31; **8-b:** 2Kir 2:11; **9-c:** 2Sám 23:20, 1Krón 11:22; **10-a:** Jer. Sir 4:7; **+1-d:** Zsolt 147:16

A megfejtést beküldték: Fodor Boglárka (Békés), Rück Henrikné (Komló), Marton Debóra Renáta (Lénárdaróc), Piros Elemérné (Bp), Papp József (Szomolya), és további 71-en, (Lásd a keresztretjévenyt megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.) **Gratulálunk!**

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:

11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845

Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

1	2	3	4	5	6	7		7a	8	9	10	11	12	
	13							14						
15					16		17		18	19			20	
21				22			23		24		25			
		26	27			28		29		30				
31	32		33			34	35			36		37		
38		39			40				41		42			
43					44		45	46		47				
48				49			50			51				
52			53			54		55		56			57	
		58		59				60	61			62		
63	64		65		66		67		68			69	70	
71				72		73		74			75			
	76					77			78		79			
80														

Beküldendő az igevers és az igehely.

Beküldési határidő: 2012. április 30.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Az elbizakodott ember nem őszinte lelkű, de az igaz ember a hite által él. (Hab 2:4)

Helyes megfejtést küldtek be: Mihály Sándor*

(Szada), Kovács Bálint* (Újkígyós), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Polányi István* (Bp), Pócsi Lajosné* (Hajdúszoboszló), Lőrík Jánosné* (Bp), Gyarakai Lászlóné* (Békés), Polányi Károlyné* (Bp), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Spangenberg Rudolf* (Komló), Mészáros Lajos* (Bp), Dobner Béláné* (Bp), Kerekes Béláné* (Mágocs), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Horváth Béláné* (Szada), Györki Árpádné* (Szada), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Dan János* (Békés), Tóth Antalné* (Hajdúböszörmény), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Kiss Antal* (Gyula), dr. Varga Lászlóné* (Pécel), Bathó Erzsébet* (Rév-Komárom), Surányi Pál Istvánné* (Dunaharaszti), Marton András* (Bp), Hodozó Jánosné* (Méhkerék), Vajda Jánosné* (Orgovány), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Ádám Lászlóné* (Sajószentpéter), Polányi István* (Bp), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Török Sándor* (Pécel), Marton Elemér* (Lénárdaróc), Sándor Mária* (Bp), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Vezsenyiné Ács Magdolna* (Pécel), Döme Károlyné* (Zirc), Kalmár Lídia* (Kiskőrös), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Bató Tiborné* (Ócsa), Feik Jánosné* (Pécs-Somogy), Sáfri János* (Pécel), Varga Lajosné* (Isaszeg), Vincze Jolán* (Domoszló), Török Sándor* (Debrecen), Lovász Mihály* (Kiskőrös), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Petrik Boris* (Órbottyán), Bozsóki Ferencné* (Székesfehérvár), Petrik Istvánné* (Tard), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Makrai Sándorné (Szokolya), Kovács Lászlóné* (Mezőtúr), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalú), Gyurján Istvánné* (Kiskőrös), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Gaál Miklósné* (Tard), Lisztes András* (Albertirsa), Hégyel Béláné* (Békés), Ecsedi Istvánné* (Érd), Szutor Józsefné* (Bp), Barna Rezsőné* (Pécel), Kovács Sándorné* (Miske), Bató Pál* (Dunaharaszti), Gulyás Ernőné* (Bp), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Baráth Imréné* (Nyíregyháza), Asztalos Bogdán* (Bp), Nyári István Lászlóné* (Kaposvár), Papp József* (Szomolya), Stelkovic Béla (Békés), Szűcs Gábor (Bp), Forrás Ferenc (Bp), Kovács Imréné (Bp), Juhász János (Kiskunhalas), Szántó László (Tiszavasvári), Moravszki Judit (Bp), Bárány Bertalanné (Órhalom), Schmal Henrikné (Balatonszemes), Papp Béláné (Pécs), Hídvégi Lajosné (Kistarcza), Sáfri Sándorné (Bp), Németh Emília (Szombathely), Trenka Józsefné (Nógerádmegyer).

Könyvjutalomban részesült: Kiss Antal (Gyula), Polányi István (Bp), Rück Henrikné (Komló), Szűcs Gábor (Bp), Ecsedi Istvánné (Érd)

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers a függőleges 61, függőleges 20, vízszintes 1, függőleges 15, vízszintes 41, vízszintes 80 alatt található.

A rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. A megfejtendő igevers harmadik része 13. Simon Péter testvére 14. Áron legfiatalabb fia 15. A leghíresebb esküvő helyszíne 16. Római hadisten 18. Izráel királya, mindössze hét napig uralkodott 21. M-mel a végén: Sém egyik fia 22. A kígyó a Dzsungel könyvében 23. Ollós állat 25. Az elhunytak lelkeinek tartózkodási helye az Ószövetségben – ford. 26. Az egyik héber bábaaszony, aki megtagadta a fáraó parancsát – Kár.ford. 29. Éva betűi keverve 31. Gyaluban van! 33. Fél keze! 34. A ruhák őrzője Jósias király idejében 37. Az egyik igekötő 38. Naomi férje **41. A megfejtendő igevers ötödik része** 43. Kosáryné Réz ... – író 44. Az egyik európai nép 45. Nem fölé 47. Becézett férfinév 48. Móreseti származású próféta 50. A tanítványok egyike 52. Időmérték 53. Alárendelt szervezethez intézett dokumentum 56. Keresztül 57. Tóga egynemű betűi 59. EÁE 60. Eva... (Evita) 63. Az ilyen ember nem vén 66. Összeség! 68. Kiejtett betű 69. Római köszönés 71. A Mérleg csillagkép latin neve 73. A görög mitológiában a győzelem istennője 75. Helyeslés 76. József második fia – ford. 78. Hámán egyik fia **80. A megfejtendő igevers hatodik része**

Függőleges: 2. Ő látította fel a sikemieket Abimelek ellen – Kár. ford. 3. Az ő veje volt Kajafás 4. Csúszda része! 5. Balszam 6. Absolon húga, akibe Ammón beleszeretett 7. Kiskunmajsa vége! 7a. Dániel egyik társa 8. latin és 9. Légnemű anyag 10. A gömb közepe! 11. Moábíta bálvány, Salamon is bevezette a kultuszát – Kár. ford. 12. Ne arra **15. A megfejtendő igevers negyedik része** 17. Egyforma mássalhangzók 19. Római 49 **20. A megfejtendő igevers második része** 22. Kefe betűi keverve 24. Kereskedő 27. Hágár fia – a második magánhangzón ékezet hiány 28. „A” sör régiesen 30. Vanádium, urán, jó 32. Virág is, női név is – ford. 35. Város a Vörös-tenger partján, itt volt Salamon király tengeri kikötője 36. Az óra alkatrésze 37. Szomorúság 39. Község Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében 40. Római ezredes, aki megmentette Pált a zsidók kezéből – Kár.ford. 42. Maga előtt vezet 46. Lóerő 49. Átvezeg egynemű betűi 51. Ábrahám atya 54. Réz... – nagy mosdómedence a salomoni templom előtt – ford. 55. A talp két széle! 58. Benjámin város, ahol nem akarták befogadni a lévita utazót – ford. **61. A megfejtendő igevers első része** 62. Koreai fúvóshangszer, nagy tengeri csiga házából készül 64. Arab herceg – ford. 65. Itt kezdődik a gravitáció! 67. Utóirat 70. A lánya férje 72. M-mel a végén: Jézus ezt a nyelvet beszélte 74. Kálium és asztácium vegyjele 75. A valóság egyik létformája 77. Liechtensteini autójel 79. Iram egynemű betűi

